POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZÁPADU

a místní vydání

v Crete pro Saline okres, Neb., ve Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowu, v St. Paul a Minneapolis, Minn. pro stát Minnesotu a v Tyndall, S. D. pro státy South a North Dakotu.

Předplatné:

Pro Spojené Státy $1.50. Pro Kanadu $2.00. Do Evropy $2.50 ročně.

Zásilky peněžní dějtež se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expressních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adressu.

Dopisy z kruhů čtenářstva ochotně uveřejníme. Musí býti slušné, psané bez úmyslu někoho osobně poškoditi a podepsány plným jménem, ať již má býti v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

45

"KAMARÁDI, DRŽTE SE!"

Jestliže procesy německé mysli vymykají se pochopení myslí jiných, musí při nejmenším aspoň jedna věc všem býti společnou. — Němec snad není s to viděti se v tomže světle, v jakém jiní lidé jej vidí; ale on může viděti, že jiní lidé nepohlížejí na něj tak, jak on sám na sebe a tato okolnost působí k jeho nevýhodě. President Poincare poukazuje na jeden výsledek tohoto objevu. Praví, že v roce 1914 ti, kdož řídili útok na Francii a Belgii, byli cyničtější, než nyní; sdělili světu, že dle jich náhledu všechny smlouvy jsou pouhým kusem papíru a "s drzou přímostí přijmuli zodpovědnost za svůj zločin." — "Bylo to porušení mezinárodního práva," hodně vysvětloval Bethmann Hollweg v říšské radě, když oznamoval invasi Belgie. Německá mysl byla ve skutečnosti překvapena, když seznala, že tato drsná přímost zrovna netěší svět, ale — což jest nadějná známka — vyzkoumala, proč. Po té jsme byli svědky vybájených spiknutí Belgie proti Německu, jež Němci jako na omluvu své brutálnosti dnes světa hlásali, a dnes kaisr vypravuje svému národu, jak anglická diplomacie přivodila válku a jak Anglie zbudovala onu kombinaci, jež na dané znamení vrhla se na ubohé Německo, které jest nejmírumilovnější zemí na světě. A on sám jest ten největší přítel míru. Anglie dala znamení v době, kdy měla pouze na týden zásoby střeliva a kdy Rusko mělo patrný nedostatek zbraní; Anglie dala znamení a na znamení to Německo, jež bylo výborně připraveno, vniklo do Belgie a Francie.

"Válka dosud trvá," kaisr vysvětloval dále "kamarádům", vyzývaje je, aby se nedali a bojovali do posledního dechu a bránili se — ne aby dále vítězili, což jest velice významno, "poněvadž válečný pokřik nepřátelských vlád dosud požaduje zničení Německa." Volání "dosud" neraťže stávati z té příčiny, poněvadž vůbec nikdy nestávalo. Ale pro kaisra Německo míní božské právo německých vladařů podporovati svou vládu a utvořiti zbytek světa dle své vůle a přání. A zničení či nejméně obmezení do neškodných hranic oné ideí jest zcela jisté přáním ohrožovaných národů. "Budeme žíti svobodni, zabezpečeni a silni mezi národy světovými. Toto právo nikdo nesmí nám vzíti a také nevezme," a nikdo také toto svaté právo nechce Němcům vzíti, právě jako oni nesmějí je vzíti jinému. Jedinou překážkou tohoto práva německého jest Berlín. Německo může žíti svobodně, zabezpečené a silné v témže okamžiku, kdy vzdá se ideí, že jest nadáno božským poslánim vládnouti jiným národům a že jeho vlastní zájmy jsou nutně antagonistické a svrchované vůči všem ostatním národům. Dokud nevzdá se této myšlenky, ve válce musí býti pokračováno a ono bude donuceno, aby se jí vzdalo. Stává mnoho známení, že se jí též už vzdává a faktem jest, že dnes by se už rádo smířilo a rádo podepsalo mír za podmínek, jež by byly daleko od těch, které do světa hlásá.

Dnes již kaisr Vilém přes velkohubost svou a chvástání nepřemožitelností německých zbraní dobře vidí, kam až jej zavedla velikášská politika a chtivost ovládati svět. Celému světu známo jest faktum, že on to byl se svými pruskými junkery a aristokracií, jenž válku vyvolal přes všechny snahy z opáčné strany zachrániti mír. — On vypověděl válku Rusku v okamžiku, když Rakousko ochotně přijímalo ruské návrhy míru. On byl pevně přesvědčen, že jeho "nepřemožitelná" a tak výborně připravená armáda šmahem bude si vše před sebou pokořovati a zdrtí jednoho nepřítele za druhým. — Když se to ale nepodařilo a on vidí, jaké poměry ve vlastní zemi jeho nastaly, že vzmáhá se mezi lidem veliká nespokojenost, dostává strach a svaluje vinu na jiné. On nic, on muzikant — to Anglie Francie, Belgie, vůbec celý svět se proti Německu spiknul a toto se pouze brání. Dnes nevyzývá již své "kamarády", aby dobývali nových vavřínů, nových míst na slunci — ale aby se drželi, aby se bránili do posledního dechu; aby oblajovali vdovy a sirotky padlých soudruhů, kteří cedili svou krev za vlasť. Dnes dává na jevo mezi řádky, že by se Němci rádi vzdali toho, co dobyli za velikých obětí, jenom aby vlastní říše jejich byla uchována. Krátce řečeno, pruská kamarila, s kaisrem v čele, jež jest zodpovědna za hroznou válku nynější, bojí se účtování — nechce se jí sníst polévku, do níž si tolik krve nadrobila.

VÁLEČNÍ ZAJATCI.

Za dřívějších válek, zejména o všem ve středověku a ještě více v starověku, byl osud zajatců hrozný. V naší době je právní postavení zajatců určeno mezinárodním právem v širším slova smyslu. Výklad, respektive užší rámec mezinárodního právního poměru dodávají ustanovení usnesená na druhé haagské konferenci.

Dle těchto ustanovení se má s zajatci lidsky nakládati. Zajatci nejsou podrobeni moci a libovůli vojenských osob neb oddílů, jež je zajal, ale moci nepřátelské vlády. Tato vláda může jim odníti pouze zbraně, koně a spisy vojenského obsahu, ale vše ostatní, co je jejich osobním majetkem, musí jim býti ponecháno. Zajatci mohou býti ubytováni v městech, pevnostech, táborech a jiných místech na závazek, že se nevzdálí z určitých hranic. Zavření mohou být jen za zvláštních výjimečných okolností, jestliže je takové zajištění nezbytné. Zajatců, kromě důstojníků, může býti dle jejich postavení a schopností užito jako dělníků. Ale je stanoveno, že nesmějí býti přepínáni prací a nesmí konati žádné práce, které souvisí s válkou. Také může být zajatcům dovoleno, aby si něco vydělali pracemi pro veřejnou správu nebo soukromníky. Pracují-li pro stát, mají nárok na takový plat, jaký dotyčná vláda za tyto práce platí vlastním vojenským osobám, není-li takové sazby, mají býti odměňováni dle výkonů. Odměny za práce pro veřejnou správu nebo soukromníky konané určují se jim v dohodě s vojenskými úřady. Ze svého výdělku mohou si válečtí zajatci přilepšiti a co zbude, vyplatí se jim při propuštění. O výživu zajatců musí se postarati vláda, jejíž moci podléhají. Není-li zvláštní dohody mezi stranami válku vedoucími, mají býti zajatci živeni, ubytováni a šaceni stejně jako vojsko vlády, která je zajala. V ohledu trestním podléhají zajatci stejným zákonům, předpisům a rozkazům, jako vojsko státu, který je zajal; každé vzepření se přísně trestá.

Co se stane zajatci, uteče-li? Jeli zajatec chycen dříve, než dostihl svého vojska nebo území neobsazeného, hrozí mu disciplinární trest, naproti tomu nemohou býti trestáni pro útěk ani uprchlí zajatci, jimž se útěk zdařil a jsouli zajati pak znovu. Zajatci jsou povinni udati správně svá jména i služební hodnosti, kdyby tak neučinili, pozbudou práva na výhody, jež přísluší jejich hodnosti. Zajatci mohou býti propuštěni na čestné slovo, dovolují-li tak zákony jejich vlastní země. K propuštění na čestné slovo nemůže býti nucen ani zajatec, ani nepřátelská vláda není nucena vyhověti zajatci, chce-li býti propuštěn na čestné slovo. Poruší-li zajatec čestné slovo a chapí se zbraně proti vládě státu, jemuž se čestným slovem zavázal, nebo proti spojencům, pozbývá práva, aby se s ním jednalo jako s válečným zajatcem a může býti potrestán před válečný soud.

Kromě vojáků mají také právo, aby se s nimi případně jednalo jako s válečnými zajatci osoby, které vojsko provázejí, ale nepatří k němu, jako váleční zpravodajové, novinářští dopisovatelé, markytáni a dodavatelé, dostanou-li se do rukou nepříteli. Je však nutno, aby měli výkaz od vojenských úřadů vojska, které provázeli. Při zahájení války zřídí se v každém státě válku vedoucím a případně i v neutrálních státech zpravodajství o zajatcích, jež zodpoví dotazy ohledně zajatců a proto dostanou všechny zprávy, aby mohly o každém zajatci vésti v evidenci zprávy osobní, kde se zaznamenává nacionale a vojenské hodnosti, doba a místo zajetí, poranění, smrt, atd. Tento osobní výkaz každého zajatce vydá se po uzavření míru vládě druhého státu. Takové zpravodajství sbírá také všechny věci k osobní potřebě sloužící, cenné věci, dopisy atd., jež se našly na bojištích, anebo zbyly po zemřelých, na čestné slovo propuštěných, vyměněných nebo uprchlých zajatcích a dodává je pak osobám, jež mají na ně nárok.

Oprávnění zřízenci pomocných společností pro zajatce požívají výhod v mezích vojenských předpisů, aby mohli konati skutky milosrdenství. Zpravodajství pro zajatce požívají osvobození od porta, listy, poukázky, poštovní balíky, určené pro zajatce i od nich odesílané jsou v zemích podání určení i v zemích, kudy jdou, prosty porta, také dárky pro zajatce nepodléhají clu a poplatkům a jsou prosty i poplatku za dopravu na státních dráhách. Zajatí dojdou-li dostatku, též platí jako domovské země, kde jsou zajatí jejich vláda musí pak to nahradit. Zajatci mohou vykonávati předpisy svého náboženství, v tom mají úplnou svobodu, jsouce vázáni jen policejními a pořádkovými předpisy vojenských úřadů. Závěti zajatců jsou přijímány a vykonávány stejně jako závěti vojenských osob, vlastního vojska totéž platí o úmrtních listech; i při pohřbu válečných zajatců šetří se služební hodnosti. Po uzavření míru mají být v době co možno nejkratší propuštěni do své vlasti.

FILIPINSKÉ OSTROVY.

Filipínské ostrovy, kolonie to dříve Španělská, nyní Spojenými Státy přivlastněná, rozkládají se od 5 st. 24 m. severní šířky k 19 st. 38 m., a od 117 st. 21 m. východní délky do 126 st. 8 m. Celek tvoří asi 1,400 ostrovů avšak výjma několika větších jsou všechny ostrovy tyto holé skály plné sopek.

Celá rozloha ostrova těchto počítá se na 115,528 čtver. mil, a obyvatelstvo odhaduje se na 10,000,000 obyvatelů. Hlavní ostrov jest Luzon, jehož plocha jest 57,505 čtver. mil s 5,000,000 obyvatelů.

Dále jsou větší ostrovy: Panay, jehož plocha jest 4,742 čtver. mil s obyvatelstvem asi 1,000,000. Mindanao s rozměrem 38,000 čtver. mil, a 200,000 obyvatelů. Druhé méně důležité ostrovy jsou: Palawan, Leyte, Mindoro, Samar, Negros, Cebu, Masbate a Bohol.

Domorodci ostrovů těchto jsou v čet. kmeny rozděleni, obývajíce v malých chýších rozsáhlé houštiny. Jsou to domorodci kmene Papuans neb negritos, od nichž kmen Malays liší se velmi povahou a vším, neb smíseni jsou jaksi s Číňany, kteří ode dávna se zde usadili, maloobchod vedouce a dotýkavší jsouce nenalezli žádné obtíže u Španělů.

Pouze asi 80,000 zámořských obyvatelů zdejších. Číňany v to počítaje, může se hmotiti nesmlouvavým krve v této děsné smršci.

Domorodci kmene Malay dělí se ve tři různé kmeny hlavní, a sice Bisayansové, Itocansové a Tagalové.

Japonci a Číňané jsou tu dosti smíšeni s domorodci kmene Papuan, jichž ženy vynikajíce lepotí tvarů a krásou obličeje, jsou ženami Japoncú a Číňanů.

Domorodci zdejší jsou dobří rolníci a plavci, z nichž Číňští mestici, děti to Číňanů a domorodých žen, v počtu několika set tisíc, byli hlavními osobami v povstání proti španělským otrokářům.

Španělských městech nenacházíse zde velké množství, ačkoliv v posledním čase dosti se rozmnožili.

Manila, hlavní město Filipinských ostrovů má 250,000 obyvatelů, město Saoag 30,642 obyvatelů, Sipa 43,408 obyvatelů, Banang 35,598, Batangas 35,587 obyvatelů. —

Augustiáni, Františkáni a Dominikáni panovali zde, dokud se nezbouřili se domorodci proti jejich vládě.

Majetek klášterníků byl veliký, avšak povstalci zničili vše a klášterníci zvolna vraceli se zpět ze země zaslíbené do Španěl atd., a na uprázdněná místa jejich vrhli se později jezovité a amerièttí různí misionáři. Španělé cítí jistě ztrátu ostrovů těchto, neb jejich neslo $8,000,000. Španělé uvalili na vše dané nesmírné. Zvýšili clo na veškeré výrobky ciz. zemědělní a obyvatelé prohýbali se pod tíží platu. Ze zboží bavlněného a petroleje bylo clo 100 procent atd. Daně na sebe menší krámky obchodnické nebo dílny, na koně, na kočáry, na domy, sladě z každého zabitého zvířete, a každý zdravý člověk musil platiti daně ze své osoby, daně to, jež činili $25 ročně. Činaně k tomu je ště trpěli zvláštními daněmi. Daně musily se též platiti z každého hotového zápasu a to dosti značné. Clo, jež v r. 1897 bylo 2,715,980 liber šterlinků, kleslo následujícího roku na 2,056,000 liber šterlinků.

720 mil jest rozprostřena železniční tyče a železnice jest 70 mil zdéli (nyní vše skoro jest od povstalcu i Američanu zničeno).

Skoro a veškerý maloobchod nalézá se v rukou Číňanů, kdežto velkoobchody nalézají se v rukou Američanů, Anglicanů a Němců. Obchod manilský dostoupil $36,000,000 za rok.

Vývoz z ostrovů byl m. r. $8,000,000 rozličnosti; $6,000,000 cukru 2,000,000 tabáku, $2,500,000 zlata a $1,250,000 kávy. Mimo toho ještě znamený vývoz indigu, zlatého prachu, ptačích hnízd, výrobků domorodců jako řezby, hračky, perle, doutníky a zboží bavlněné.

Vždy velkým dílem dovoz z r. 1897 obnášel z Britanie 34 proc., z Číny a Hong-Kongu 21 proc., z pouze 13 proc. ze Španěl. Ze všeho vývozu nejvíce tabák a doutníky dy do Evropy a Asie, kdežto dřevo zboží do Spojených Států. Cukr dřejší, nikoliv špatnější ceny, byl dovážen výhradně do Ameriky, ale když byl vložen na surový cukr tarif.

Roku 1897 Velká Britannie vzala více cukru a Japan též více než Spoj. Státy. Z vývozu tabáku 75 procent šlo do Španěl a 25 procent do Anglie.

Filipínci chtějí zcela vlast svou pod vládu svou, ne vládu cizí, a kdyby toto uznáno bylo, ostrovy by vzkvétaly by pod správou mírnou vzdělaných, jakých národ jejich dostatek chová.

U NÁS.

"Jak je u nás doma?" Tato otázka stokrát denně probíhá myšlenkami nás všech, kteří jsme tu na Rusi, vzdáleni tisíce kilometrů od nejdražších míst svých vzpomínek, ať radostných, ať smutných vždy však neskonale milých, protože svázány jsou s místy nalézání lepšího života, s domovem. . . V práci i po ní, ve dne i v noci, ze bdění i ve snu obchází nás vidina "vlasti milé", jak o ní hovořívali a psali ve svých knihách a listech z vyhnanství Komenský a jiní Bratří, Paxel Stránský, Skála ze Zhoře, šlechtici a měšťané i lid selský, obětí pobělohorské tyranie a nenávisti Habsburků i římské oligarchie.

Před lety, doma, čítajíce, jsme jejich touhu po vlasti jenom cítili, dnes ji rozumíme, protože ji stejně prožíváme . . .

A jako oni spojujeme ji s otázkou srdce "jak je doma?" — a jak mi tušíme, ba víme, že ne dobře, ale těžko, přetěžce, dusno k zalknutí, smutno k smrti v našem království utrpení a bídy, jež přece nikdy jiného nehledalo než práva a dobrého, poctivosti a šlechetnosti myšlení i skutků . . .

Oni se dívídali o strádání doma pozůstalých, národa, jen po dlouhé době, z úst posla a z řádek truchlivě pronesených z vlasti písemných dnes čteme bídu a kde vládnoucí "u nás doma" ze zpráv několika málo českých časopisů, které nebyly dosud rakouskou vládou ve vlasti potlačeny.

Z nezávadných těchto pramenů poznáváme a našem životě kulturním, o naší produkci hudební a výtvarné, o naší vědě atd. vyvítiti možno hluboký smutek našich doma nad porobou a utrpením národa, ale i neutuchající naděje na lepší budoucnost — zůstane-li národ věren svojim tradičním ideálům, svojí víře ve spravedlnost, svojí lásce k svobodě a právu a svojí nenávisti ku křivdě a násilí! A bývají i prostě, jen skutečnost registrující zprávy o odsouzených k smrti a do žaláře vynikajících lidí našich, které jsme cítili jako ozdobu a hrdost svého národa, o konfiskacích statků a odsuzování in contumaciam jiných, kteří včasně unikli ruce rakouského pochopu, o perseknucích milých a dávno, dávno v duši i srdce naše nevyhladitelně přešlých básní a zpěvů nejlepších, národem nejvíce milovaných básníků a spisovatelů, které nám dávaly dávno před válkou odvahu a sílu k boji za naši plnou svobodu "v mezích zákona" — a přikazují nám nyní tvrdou povinnost k tomutéž boji i proti zákonu rakouských násilníků a tyranů. . . . Neboť více sluší báti se a milovati boha než lidí, a dílo, za které bojujeme, je dílo Boží pravdy a spravedlnosti, jemuž třeba pomáhati k uplatnění proti dílu zlých, nesvědomitých lidí, proti dílu, které se snaží provésti národ německý a maďarský svévolí svých vládců a vůdců!

Přichází znovu zpráva, že dr. Kramář i jeho druhové budou o právě popraveni, že týž osud připravuje rakouská tyranie našemu věrnému hrdosti a mužnosti, básníku Machárovi, posl. Klofáčovi a řadě jiných . . .

Zabavují a ničí se rakouskou policií básně Svat. Čecha, Jana Nerudy, J. S. Machara, J. V. Friče a j., zabavují se a pod trestem těžkého žaláře nesmějí se zpívati a míti, ale i staré národní písně na to, pokud v nich je třeba zdědcu projevována naše stará tradiční láska k našemu právu, svobodě a spravedlnosti, v policie rozpouští dále naše staré politické i nepolitické, vzdělávací, sokolské, zábavní i podpůrné spolky, zkrátka, ruská vláda vrátila se úplně k systému zastrašování a hnětu českého národa, k "ideálům" politiky Lichtenštejnovy po bitvě bělohorské, Metternichovy, Bachovy, Schmerlingovy, Auerspergovy a Windischgraetzovy . . . Ve vlasti naší teče krev a ustává tlukot srdcí nejlepších našich lidí pod střelami pušek a operátkami šibenice, a zabírá se poctivě nabytý majetek český jenom proto, že český národ nemohl a nechtěl se odříci svých starých práv, svých přání, své lásky k pravdě, svobodě i lidské důstojnosti, že za účel těmto svým věkovým ideálům věren nyní právě tak, jako za dob Husa i Žižky, Jana Amose Komenského a Václava z Budova, z Budova, Jana Sladkého Kozího, Karla Havlíčka, Palackého a Julia Grégra.

A protože všichni slušní lidé na světě doma, sláva a pýcha našeho národa, byli nebo jsou demokraty k nálezu a protože není i přes ústavní snahy, rakouské vládě možno získati si pomocníky pro svá špatné záměry nebo aspoň souhlas k nim mezi prvními různými národními, vědomými si povinností svého vzdělání, objevují se na politické scéně u nás doma zase jen Michnové z Vačínovic, Slavíkové a Martinici, jako před třemi sty lety po bílé Hoře, kteří za mrzké osobní výhody, za osobní bezpečnost a za hmotnou odměnu neodporují plánům rakouské dynastie, nebo se dokonce s nimi stotožňují a s nimi souhlasí. — Byli umlčeni Kramářové, Klofáčové, Fischerové, Soukupové, Tusarové museli ujíti z vlasti Masarykové a Durichové nemohou neb nechtějí nikterak uhnouti dle přání rakouské vlády ani Mattušové, ani Fiedlerové, Přáškové a Fořtové — což se diviti, že za český národ odvažují se dnes doma veřejně vystupovati Tol. dkové, Šmeralové, Baštýřové a podobní pánové, jimž byla jakási politická reputace do války vůbec odpírána a jichž politické činy nebo výroky byly po strašlivém vlastním jejich druhům z lože politické strany?

Což se diviti, že "Národní Listy", vedené dnes panem Tobolkou, nebo "Právo Lidu", vedené p. Šmeralem, a "Hlas národa" p. Baštýřův blahovolnou milostí rakouské vlády mohou formálně dále vycházeti za cenu radikální změny svého starého programu, za cenu prostého referování o zločinu spáchaném na jejich spoluzakladateli a spolumajiteli, jehož před válkou stavěli na nejvyšší stupeň národní hierarchie, jako "Národní Listy", nebo za cenu přísluhování rakouské politice, vraždící široké vrstvy národa na vojně i hladem doma proti někdy hlásaným heslům práva a svobody, jako "Právo lidu!"

Smutno je doma! Národ představují Tobolkové, Šmeralové a Baštýřové, muži jeho jsou ubíjeni v boji za snahu vlády, směřující k jeho dokonalému zotročení, ba vyhubení, ženy a děti umírají hlady, a nejslavnější jména naší přítomnosti hynou v žalářích i na popravištích . . .

Vzpomínky naše jsou smutné. Ale třeba si je vyvolávati co nejčastěji proto, aby v srdcích a duších rostla veliká nenávist, silná a plodná, jež všechny nás požene do boje za odplatu, za pomstu a za vítězství práva a lidskosti, za staré nezměnitelné ideály naší historie, za ideály našich předků doby Husovy i Komenského, za ideály Kramářovy, Klofáčovy, Masarykovy, Soukupovy, Macharovy, Čechovy a Jana Nerudy, za splnění oné svaté víry a naděje neochvějné, kterou vyznávali v stejně strašné jako je naše době před třemi sty lety vybraní pohělohorští úsilí svatého a neposkvrněného hrdiny ducha a srdce, Jana Amose Komenského, učitele národu: "Vrátí se v Boha, že se opět vrátí k Tobě vlásla věci Tvých, o lide Český!"

My všichni zde, kteří jsme mimo dosah jedovatých a odporných chňapadel polovorné luzy rakouské, sžírající naše tělo a vyssávající naše duše, srdce i charaktery již téměř 400 let, cítiti musíme s chvěním nervů těžkou ale slavnou povinnost, kterou nám Osud v této době přidělil. Je to povinnost k činné účasti v boji zbraní, kladivem, pérem i slovem proti Rakousku na straně Spojenců, zvláště slovanské Rusi, neboť jich vítězství jedině může vyplniti dojemnou víru Komenského a to právě nyní v době nových poprav, žaláru, kontiskací a vyhnanství, jakož i v době nových odhalování nových Michnů z Vačínovic, Slavíků i Martinicí . . .

Kdo čteš, rozuměj — a jednej!
— Čechoslovák.

Pozoruhodný italský úspech.

Londýn, 9. srpna. Vojenští odborníci přikládají znamenitou důležitost pozoruhodnému úspěchu, kterého docílila italská vojska před Gorici a označují tento za největší od zahájení rakousko-italské války. Italská vojska dobyla předmostí u Gorice, které rakouská vojska úspěšně obhajovala po více jak rok. Italské dělostřelectvo bombarduje nyní město Gorice a vytlačuje Rakušany z domů, nalézajících se západně od města. Pád města, které je velkým opevněným táborem, považuje se za nevyvratný. Gorice pěší více jak rok zastavuje italský postup směrem k Terstu. Nyní, když Italové mají ve své moci předmostí u Monte Sabotino a Monte San Michele, velká rakouská bašta nalézá se ve vážném nebezpečí. Monte San Michele považována byla za nejsilnější bašty Rakušanů při řece Soči. Ze zákopů, zbudovaných z konkrétu a ocele rakouské strojové pušky po měsíce odrazely italské útoky.

Pravý lék.

Pan John J. Šimek z New Prague, Minn., trpěl po léta se žaludkem, až konečně přece nalezl úlevu. Píše o tom, jak následuje:

Srdečně Vám děkuji za Váš lék, známý jako Trinerovo Léčivé Hořké Víno. Trpěl jsem mnoho let se žaludkem až tento výborný lék mi pomohl. Každému kdo trpí na žaludek ho doporučuji. — John J. Šimek, New Prague, Minn.

Každý, kdo má nějaké nesnáze se zažíváním, bolení ve střevách nebo v žaludku, větry, křečmi, měl by užívati Trinerovo Léčivé Hořké Víno. Lék tento osvědčuje se výborně při zácpě, nechuti k jídlu, bolení hlavy, v nevolnosti, při špatné páteři, nervositě. Vyčistí vnitřnosti důkladně a snadno a posiluje je. Cena $1.00. V lékárnách. Jos. Triner, velkovýrobce lihu, 1333—1339 So. Ashland Ave, Chicago, Ill. —

Mějte po ruce Trinerův Linisment, stihne-li vás nehoda. Je to dobré masáží dělnictvu vyborné při vymknutinách, otlaklinách, stuhlých kloubech. Cena 25c a 50c v lékárnách. Peston 35c a 60c. — Advertisement.